

Publicerad 2010-09-15 10:01 av Tilda Wikner

Vit snö

Han tar ett bloss av ciggen, ser ner på den desperata individ de skapat.
En själ full av besvikelse, men lika nödvändig ändå.
För alla som de älskat och för dem de en gång hatat,
ger de nytt liv, nytt hopp, ny tro.

En älskvärd grupp som blivit bortglömda av världen.
Ingen som vet vilka vi egentligen är.
Det vita landskap vi ser framför oss förblir vårt levebröd,
ett levebröd som tystnar alla begär.

Ett ängsligt bönrop tystas snart i mörkret.
Synden av olydnad står skrivet i pannan.
En blick av hat, ånger, desperation lyser igenom,
strax innan han ges ljuset av en annan.

Vår vita konung är det desperata begäret i oss alla.
Han ruinerar oss men vi tjänar honom i trots.
För att visa respekt för nära och kära, för mannen med ciggen, för alla oss.

Vi älskar livet lika mycket som vi hatar det.
Vi fruktar imorgon men besitter en längtan.
En längtan att se morgondagens ljus, eller vilket ljus som helst.
Vägen dit är vår längsta väntan.

Egentligen spelar destinationen ingen roll,
vi behöver bara ljuset och ruset.
Vi har ingen aning om vart vi vill eller vart vi ska,
i nuet älskar vi varandra till slutet.

Vi tar nostalgitrippter ibland, drömmer oss bort och tillbaka.
Allt vi ville få åter hörs i våra hjärtan vid varje slag.
Där ångesten och rädslan bultar hårt för det vi saknat,
och unga år och val som passerat speglar våra liv som de är idag.

Vårt vita landskap, vårt vita kungarike, tillägnas vår kärlek för nu.
Livet blir till vår egna fest som vi lever i här tillsammans.
Kampen och sorgen glömmer vi nu,
vi skyddar och stöttar varandra.

Vi öppnar vodkaflaskan, höjer upp den till en skål.

För den vita snön mitt framför oss, för våran vän, för vår idol.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tilda Wikner med Poeter.se id #34721 innehar upphovsrätten